ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 5, Sayı 8 (56)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ağustos 1978

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluk ve işbirliği güçlensin!

Dost-düşman

Türkiye'nin, halkımızın en yakın dostu, büyük komşusu Sovyetler Birliği'dir. Bu, bir gerçektir. Tarihsel bir olaydır. Bunu halkımız Ulusal Kurtuluş Savaşı günlerinden biliyor. Ve, bunu hiç unutmuyor. Dost çetin günde belli olur. Sovyetler Birliği bu dostluğu yeniden gösterdi. Türkiye ile Sovyetler arasında Moskova'da bağlanan son anlaşmalar bunun kesin bir belgesidir.

Halkımızın, ülkemizin can düşmanı emperyalizmdir, onunla sarmaşan işbirlikçi büyük burjuvazi, kodaman ağa ikilisidir. Bu gerici güçler Türk-Sovyet dostluğuna her zaman karşı çıkmışlardır, onu baltalamışlardır. Ve, Anayurdumuzu, NATO'nun kucağına itmişlerdir. Türkiye bugün bu emperyalist güçlerin baskısı altındadır. Amerikan emperyalistleri, NATO'ya egemen çevreler, Türkiye hükümeti üzerindeki baskılarını topraklarımızda kurdukları saldırı üslerine, CIA ajanlarına, Demirellere, Türkeşlere, faşist komandolara dayanarak sürdürüyorlar.

Başbakan Ecevit: «Sovyet tehlikesi yoktur» dedi. Tehlikenin Batı'dan, emperyalistlerden geldiğini söyledi. Moskova'ya gitti. Her iki komşu ülke için karşılıklı yararlı, eşit haklı, barış ve güvenlik için çok önemli anlaşmalar bağlandı.

Ortada somut bir konu ve sorun duruyor. Verilen sözün, varılan anlaşmaların kağıt üzerinde kalmaması, yürürlüğe konması gerek. Sovyet düşmanları, anlaşma, dostluk, barış düşmanları, faşistler, Maocular azıttıkça azıtıyor. Demirel'i, Türkeş'i hükümeti devirmeye çağırıyorlar. Bağlanan anlaşmalara saldırıyorlar. Faşizme tırmanışlarını silâhla sürdürüyorlar. Hükümet ikircimli tutumundan ayrılmıyor. Gerici çevreler, sıkıyönetim istiyor. İçişleri Bakanı Özaydınlı; Faşist Türün için, cellat Elverdi paşalar için «eski dostlarımdır» diyor. Bu bakan ilerici güçlere, örgütlere saldırıyor.

Hükümet bu tür bakanlarla, devlet mekanizmasını faşistlerden temizlemedikçe, ilerici güçlere, örgütlere karşı baskıları kesmedikçe, halkın istemlerine ve savaşımına dayanmadıkça hiç bir iş yapamaz. Yerinde

(Devamı 2. sayfada)

Bildiri

Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönem

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan Politik Belge ve bir sıra anlaşma, çıkarılan Ortak Bildiri, Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönemin açıldığını gösteriyor. Bu gelişme, NATO ve Amerikan köleliğinden kurtulmak için halkımızın yürüttüğü savaşta daha geniş olanaklar sağlıyor. Bu anlaşmalar, Lenin ve Atatürk'ün temelini attığı Türk-Sovyet dostluk ve kardeşliğini yeniden canlandırma, daha da geliştirme yolunda atılan önemli bir adımdır. TKP, komünistler imzalanan bu belgeleri yürekten selâmlıyor.

TKP kurulduğu günden bu yana Sovyetler Birliği ile dostluk ve iyi komşuluk ilkesini savunmuş, bu ilkenin yaşama geçmesi için savaşagelmiştir. Proletarya enternasyonalizminin ilkelerinden, Lenin'in partisi SBKP ile kardeşlikten, dünyada barışın kalesi, ulusal bağımsızlık savaşlarının güç kaynağı SSCB ile dostluktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Birçok komünist bu uğurda canını vermiştir.

Sovyetler Birliğinin ardıcıl Leninci barış politikası, TKP'nin işçi sınıfının, ilerici, demokratik güçlerin, halkımızın savaşları ve ulusal burjuvazinin içinde, gerçekçi, sağduyulu eğilimlerin ağır basması sonucunda bugünkü gelişme sağlanmıştır. Büyük komşumuzla dostluk ilişkilerinin bu denli gelişmesi, tüm ulusal demokratik güçle.in ortak bir kazanımıdır.

İmzalanan belgeler, bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada barış ve güvenliğin, silâhsızlanma yolunda girişimlerin güçlenmesine önemli katkıda bulunuyor. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, gericiliğe, faşist tırmanışa karşı demokrasi ve özgürlük için savaşımın olanaklarını genişletiyor. İşçi sınıfımıza, halkımıza bu savaşta güç kaynağı oluyor.

Emperyalizm, işbirlikçi, gerici çevreler ülkemizi, ekonomik, politik her türlü bunalımın burgacına itmiştir. Bu bunalımdan, bu yıkımdan kurtulmak savaşında karagün dostumuz Sovyetler Birliği halkımıza yeniden dost elini uzatıyor. İmzalanan bu anlaşmalarla ulusal ekonomiyi geliştirmek, ekonomik bağımsızlığı kazanmak yolunda ülkemizin önünde yeni olanaklar açılıyor.

Emperyalizmin yaydığı «Sovyet tehlikesi» yalanı giderek çöküyor. İkili anlaşmalarıyla, üsleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği NATO'culuk soğuk harpçilik politikasının temel dayanakları sarsılıyor. Böylelikle ülkemizde anti-komünizm, anti-Sovyetizm güçten düşüyor. Bu süreçler, ulusal demokratik güçlerin eylem birliği için elverişli bir ortam yaratıyor.

Bu olumlu gelişmeyi baltalamak isteyen güçler, emperyalizm, işbirlikçi büyük burjuvazi, gerici faşist güçler, Maocu'lar ağır bir darbe yediler. Ama barışın, Türk-Sovyet dostluğunun, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasinin, özgürlüklerin, halkımızın düşmanları boş durmuyor. Sovyetler Birliği ile gelişen dostluk ilişkilerine azgınca karşı çıkıyor, anti-komünist, anti-Sovyetik provokasyonlarda ayak diriyorlar. Faşist tırmanışı sürdürüyorlar. Kimi küçük burjuva çevreleri ise bağlanan anlaşmaların içeriğini boşaltmaya, önemini küçültmeye yönelen bir tutum alıyorlar.

TKP, Türk-Sovyet dostluğunu, bağlanan anlaşmalar, imzalanan belgeleri emperyalizmin, gerici faşist güçlerin, Maocu'ların saldırılarına karşı savunuyor. Onları işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara maletmek için var gücüyle savaşıyor. Hükümet, imzaladığı anlaşmaların gereklerini yerine getirmelidir. Bunun güvencesi, emperyalizme bağımlılığı kırmak, gerici faşist güçlerin saldırılarını ezmek, faşist tırmanışı önlemektir. İşçi sınıfı, halkımız bunu istiyor. TKP bu amaçla bütün ulusal, demokratik güçleri cephe birliğine çağırıyor.

Yaşasın Türk-Sovyet dostluğu!

Yaşasın bu dostluğu savunan ulusal demokratik güçlerin birliği!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

27 Haziran 1978

Gerçek ve yapay sorunlar

TKP Merkez Komitesinin 9 Haziran günlemeli Çağrı'sı faşist tırmanışı, bu çok tehlikeli gelişmeyi belirtiyor, çıkış yolunu da gösteriyor. Bütün ulusal, demokratik güçlerin iş ve eylem birliği. 9 Haziran'dan bu yana Türkiye'de faşist bir darbe tehlikesi daha da arttı. Hükümet emperyalizmin, NATO'nun, İMF'nin baskısı altında silâhlanma yarışına daha

(Devamı 3. sayfada)

TKP MK plenum raporu (özet)

Parti Konferansından sonra TKP MK'nin ilk plenumu yapıldı. Politik Büro'nun hazırladığı raporu TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş okudu. Plenum raporunda, emperyalizme bağımlılığın artmasının bunalımları daha da sert ölçülere vardırdığı; böylesi bir durumda gerici egemen çevrelerin çıkar yolu terörü arttırmakta, faşizme tırmanmakta gördükleri söyleniyor. TKP'nin hükümetten bunun üstüne gitmesini istediği, hükümetin ikircimli davranmasının gerici güçleri, faşistleri, Maocuları daha da azdıracağını söylediği belirtiliyor. Baş tehlike faşizme, baş düşman emperyalizme karşı ulusal demokratik güçlerin birliğinin zorunlu olduğu vurgulanıyor.

Plenum raporunda, politik gelişmeler, TKP'nin politikası, işçi sınıfının ve halkımızın gelişen savaşımı üzerinde duruluyor. İlerici gençlik ve kadın hareketinin, köylü eylemlerinin, orta katmanların, barış hareketinin ve genel olarak tüm demokratik güç ve örgütlerin bu savaşımdaki yeri ve işlevi belirtiliyor, çözümlemelere gidiliyor. Raporda daha sonra sendikalar sorunu, Ulusal Demokratik Cephe Sorunu ve TKP'yi güçlendirme sorunu ele alınıyor.

Sendikalar sorunu

Raporun bu bölümünde sendikalarda çalışma biçimi ve yöntemi, özen gösterilmesi gereken noktalar üzerinde duruluyor. Komünistlerin sendikalardaki çalışmalarında işçi sınıfının çıkarları, sınıf ve yığın sendikacılığı temelinde yönetim organlarını diğer ilerici politik ve sendikal akımlara bağlı işçilerle paylaşabilmelerine önem veriliyor. Sendikal birlik savunuluyor, sendikalarda sınıf uzlaşmacılarının yönetimine son verilmelidir deniyor. Devamla savaşım hedefleri üzerinde duruluyor: «... *Referandum hakkı, grev ve sendikal hakları kısıtlayan bütün maddelerin kaldırılması, genel grev, dayanışma ve sempati grev hakkının tanınması, lokavtın yasaklanması, sendika yönetim basamaklarındaki atamalara son verilmesi, sendikaların işyeri düzeyinde örgütlü olması ve yönetimin seçimle işbaşına geçmesi* ...» Bölümde daha sonra, geçtiğimiz dönemde işçi sınıfının savaşımından, grev ve direnişlerinden çıkarılacak derslerin önemi vurgulanıyor.

Ulusal Demokratik Cephe sorunu

Bu bölümde anti-emperyalist, antifaşist, anti-tekel savaş, işçi sınıfını, halkımızı, ulusun ezici çoğunluğunu bu savaşa çekme olanakları, bu savaşının ulusal ve demokratik yönlerinin birbirinden ayrılmadığı üzerinde duruluyor: «*Programımızda yer alan UDC'nin gerçekleşmesi bir süreç içinde olacaktır. Bu süreç başta TKP'nin güçlenmesine sıkısıkıya bağlıdır. İşçi sınıfının birliğinin oluşması, bu sürecin en önemli halkasıdır. UDC'nin temeli işçi köylü bağlaşıklığıdır*», deniyor.

Bölümde ayrıca, topraksız ve yoksul köylülerin, orta köylülerin, savaşımlarına ve sorunlarına, ulusal soruna değiniliyor. UDC ülküsünün yayılmasında elde edilmiş bir birikimin var olduğu, komünistlerin bu dönemde sendikalarla, yığın örgütleriyle, TİP, CHP gibi politik partilerle UDC'yi oluşturmaya yönelik genel bir forum toplanması, bu forumda antifaşist, anti-emperyalist bir platformun hazırlanmasına önayak olmaları gereği üzerinde duruluyor: «... *İşçi sınıfının birliği, ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği konularında tarihsel sorumluluk TKP'ye düşmektedir. TKP, ayrılıkçı tutumların karşısına Marksçı-Leninci savaş ilkeleriyle işçi sınıfının emperyalizme, faşizme karşı bütün güçlerin birliği, tek cephe politikasıyla çıkıyor*», deniyor.

TKP'yi güçlendirme sorunu

Bu bölümde partinin örgütlenme, işçi sınıfı sıralarında yerleşme sürecinin ilerlediği, üyelerinin yüzde 60'ının işçi sınıfından geldiği, parti temel örgütlerinin işçi sınıfının birlik sürecinin gelişmesinde, yığın eylemlerinin örgütlenmesinde önemli rol oynadığı belirtiliyor. Partinin örgütlenmesinin işçi sınıfının, yığınların savaşlarının örgütlenmesiyle bağlı olarak geliştirilmesi gereği üzerinde duruluyor. Komünistlerin ancak yığınlara dayanmakla başarılı bir savaş verebileceği vurgulanan bölüm şöyle sürüyor: «*Komünistler işçi sınıfının güncel savaşını örgütlerken, onları Marksçı-Leninci ilke ve ülkülerle eğitmek ve ekonomik savaşı politik savaşla birleştirmek gibi bir amaç güderler. Partiye en başta bu savaşlar içinde pişmiş, çelikleşmiş işçiler alınmalıdır.*»

Sempatizanların tüzük uyarınca partilenmesi, yeni yeni sempatizan yığınları oluşturulması, olanaklar ölçüsünde temel örgütlerden, partinin üst organlarına kadar demokratik santralizmin kollektif yönetim ilkelerinin daha iyi işletilmesinin partinin yığınsallaşması sürecinde zorunlu olduğu şöyleniyor. Artizanlığa son verilmesinin yakıcı bir sorun olduğu, parti örgütleri arasında deneyim ve yetişmişlik düzeyi bakımından farklılıkların giderilmesi için sistematik, uzun erimli eğitici bir çalışmanın uygulanması gereği, bu konuda temel örgütlere, parti merkez yayınlarına büyük görev düştüğü belirtiliyor. Bu dönemde partinin önünde duran en önemli savaş kesimlerinden birinin ideolojik savaş olduğu özellikle vurgulanıyor: «*Burjuva idelojisinin her türüne, faşist ideolojiye, anti-komünizmin, anti-Sovyetizmin her biçimine, her soydan, her boydan oportünizme, 'Avrupa Komünizmi' gibi bölücü akımlara, burjuva reformizmine, Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı sürekli savaşmak başta gelen görevlerimizdir. Komünist hareketin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde birliğini savunmak gündemimizde duruyor.*»

Plenum raporunda TKP'nin üzerindeki yasağın kaldırılması savaşımı üzerinde duruluyor, şöyle deniyor: «*Geçtiğimiz dönemde TKP'ye özgürlük istemi yönünde savaşım geniş yığınlara maloldu. Bu yılki 1 Mayıs bunun en somut örneğidir. Demokratik çevreler, burjuva partilerinden bazı saylavlar, ilerici basında antidemokratik yasaların kaldırılmasını ve TKP'ye legal çalışma hakkının tanınması istemini değişik biçimlerde dile getirdiler ... TKP'nin legale çıkma olanakları, TKP'ye özgürlük hedefi çevresinde yığın savaşını güçlendirmek, bu hareketi parlamento ile hükümeti etkileyecek bir güç olarak geliştirmekle genişleyecektir. Bu savaşım belgisi artık kapalı kavramlarla değil, açıkça «TKP'ye Özgürlük!» biçiminde dile getiriliyor.*»

Anti-demokratik yasaların kaldırılması ve TKP'ye özgürlük istemleri çevresinde tüm ilerici demokratik güçler arasında bir güç birliği oluşturmanın gereği de belirtilen bu bölüm özetle şöyle sona eriyor: «... *Partimizin ideolojik, politik, örgütsel Leninci birliğini var gücümüzle savunmak, onu daha da berkleştirmek vazgeçilmez görevimizdir. Partimiz proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseklerde tutuyor. Anayurdumuzu faşist tehlikeye karşı, ulusal çıkarlarımızı emperyalizme satanlara karşı savunuyor ... Ulusal ve enternasyonal görevleri birbirine sımsıkı bağlıyor.*»

Dost-düşman

(1. sayfadan devam)

kalamaz. Bağladığı anlaşmaları savunamaz. Halka verdiği sözlerin hiç birini yerine getiremez.

Dost-düşman ortadadır. TKP dosttan yanadır! Düşmanlara karşı savaştadır.

Gerçek ve yapay sorunlar

(1. sayfadan devam)

geniş ölçüde katılıyor. Bir yandan fiyatlara sürekli zam yapıyor, bir yandan da gündelikleri fiyat artışlarının altında tutmak politikası izliyor. Hükümetin bu tutumu, emekçilerin hoşnutsuzluğunu arttırmakla kalmadı. Türkeşler, Demireller bu politikadan yararlanıyor, sosyal demagoji ile kendilerine bir taban sağlamaya çalışıyorlar.

Hükümet bir yandan da demokratik örgütlere yüklenmeye koyuldu. POL-DER kapatıldı. TKP Programını yayanlara, 1 Mayısta «TKP'ye özgürlük» isteyenlere karşı, 141 ve 142. maddelerden soruşturma açıldı. Faşist cinayetlere ve gerici-faşist örgütlere karşı ise kesin önlemler alınmadı. Hükümet ve CHP yönetimi gerici, faşist güçlerin saldırıları karşısında böylesi geri adımlar atıyor. Bu tehlikeli bir gelişmedir.

Somut durum, ulusal, demokratik güçleri iş ve eylem birliğine zorluyor. Ekonomik bunalımın yıkıcı etkilerine ve yaşam düzeyinin düşürülmesine, faşist saldırılara, demokratik özgürlüklerin yok edilmesine, darbe tehlikesine karşı cephe birliği eğilimi güçleniyor. Öte yandan, Başbakan Ecevit'in Sovyetler Birliği gezisi ve bu gezi sonucunda iki ülke arasında ekonomik, politik ve kültürel alanda daha yakın bir işbirliği yapılmasının kararlaştırılması, ulusal, demokratik güçlerin iş ve eylem birliğini gerçekleştirmek yönünde yeni olanakiar yaratıyor.

Bu ulusal demokratik cephe zorunluğunu kavramayan ve anlamayanlar da vardır. Örneğin, TSİP organı «Kitle» dergisinde yayınlanan yazı gibi. Bu yazıda TKP'nin cephe ve forum önerisine saldırılıyor. «Forumu kim toplayacak» mış, «TKP illegal olduğu için legal parti ve akımlarla cepheye nasıl katılır» mış, deniyor. Ulusal demokratik cephe hareketinde TKP, kimseye öncülük savıyla yaklaşmıyor. Her akım ve parti, bu harekete eşit hak ve ödevlerle katılır. Forumun gündemi ise ortaklaşa hazırlanır. TKP'nin illegal olması sorununa gelince, «TKP illegaldir», diye cephe hareketini askıya almak gerici burjuvazinin TKP'yi illegalde tutmaktaki stratejik amacına hizmet etmekten başka bir amaç taşımaz. Kitle'cilerin ileri sürdükleri sorunlar, eylem birliği amacında içten alanların kolayca çözümleyeceği sorunlardır. Bu işe yapıcı bir girişimle yanaştıktan sonra, çözülmeyecek hiçbir sorun yoktur. Yoksa legallik, illegallik bahanedir. Eylemden kaçmaktır.

Bir de cepheye başka türlü yanaşanlar vardır. Mecliste AP ve MHP gibi gerici-faşist partilere Ecevit, ulusal birlik önerіyor. Ecevit daha sonra da ortak grup toplantısında solda olanları CHP'ye katılmaya çağırıyor ve kendi partisi içinde ulusal demokratik cepheden yana eğilim gösterenleri eleştiriyor. Bütün bunlar, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylem birliğini engellemekten başka bir sonuç veremez.

Anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylem birliği yolunda çıkan zorluklar ne kadar büyük olursa olsun, eylem birliği komünistlerin, demokrasiye, sosyalizme inanmış bütün demokratik akımların ortak çabası ile ve sabırla gerçekleşecektir. Bu amacı sağlıyacak güçler vardır.

Dünyada

Savaş değil barış

Emperyalistler dünyanın birçok bölgesinde çıbanbaşı koparmak istiyorlar. Bu amaçla gerginliği azaltma çabalarını engellemeye çalışıyar, soğuk harp dönemine doğru adımlar atıyorlar.

Bu politika NATO'nun son tepe toplantısında belirlendi. Türkiye'nin de katıldığı bu toplantıda alınan kararlar dünya halklarının silâhsızlanma çabalarına küstahça saldırı, Pekin'deki Maocu yönetimle açık işbirliğinin ilanı, ülkelerin içişlerine kabaca karışma niteliğindedir. NATO'cuların Afrika'daki yeni kanlı saldırıları, Şaba bölgesinde halkın kurtuluş savaşını kanla-kurşunla bastırmaya kalkışmaları, Kızıldeniz körfezindeki provokasyonları, Yemen Demokratik Cumhuriyetine karşı açtıkları saldırı ve karalama kampanyası bu politikanın uygulamalarıdır.

Pekin'deki Maocu yönetim de boş durmuyor. Viyetnam'a karşı provokasyonlarına hız veriyor. Kamboçya'yı sosyalist Viyetnam'a karşı kışkırtıyor. Afrika'daki gerici, ırkçı güçleri silâhlandırıyor. Maocular, uluslararası alanda emperyalizmin ideolojik ve politik bağlaşığı olarak boy gösteriyor.

Emperyalizm ve Maoculuk, Afrikadaki barbarlığının kanlı izlerini halkların içişlerine silâhla karışma tertiplerini gizlemek için yalana, sahtekarlığa başvuruyor. Sovyetler Birliğine, sosyalist Küba'ya çamur atıyor. Silâh elde savaşan Afrika kurtuluş hareketi içinde, Sovyet ve Küba askerlerinin bulunduğu yalanını yayıyor.

Sovyetler Birliği ve Küba hükümetleri bütün bu gerçekleri kamuoyuna açıkladılar. Emperyalizme, ırkçılığa, sömürgeciliğe karşı savaşan Afrika halklarının haklı davasını desteklediklerini, bundan böyle de destekliyeceklerini vurguladılar.

Emperyalistlerin, Maocuların barışı ve yumuşamayı baltalama politikası Türkiye'ye faşist tırmanış biçiminde yansıyor. Doğu'daki kanlı provokasyonlar, terörist grupların gemi azıya almaları, Demirellerin, Türkeşlerin hükümeti yıkma, faşist diktatorayı dayatma yeltenişleri emperyalistlerin saldırganlık ve yayılıcı planlarıyla sıkısıkıya bağlıdır. Buna karşı savaş, barış, güvenlik ve yumuşama için savaştır.

Silahlanmayı kim ister?

Günümüzde SSCB barış ve silâhsızlanma savaşının başını çekiyor. SBKP 1971'deki 24. Kongresinde onaylanan Barış Programını adım adım yaşama geçirdi: Helsinki Konferansı toplandı ve Avrupa Barış ve İşbirliği Sonuç Belgesi imzalandı, Orta Avrupa güçler indirimi toplantıları başlatıldı, ABD ile atom silâhlarını kısıtlayıcı yeni anlaşmalar imzalandı ve en son olarak da Dünya Silâhsızlanma Toplantısı yapıldı. Sosyalist ülkeler ikili ilişkilerinde de sürekli barış ve silâhsızlanma politikasını işliyorlar. Örneğin ülkemizde sosyalist devletler arasındaki siyasal ilişkiler son bir yıl içersinde barış doğrultusunda önemli bir gelişme gösterdi.

Buna karşılık emperyalistler, yeryüzünde barış ve silâhsızlanma politikasının gittikçe ağır basmasına karşın, savaşçı amaçlarından vazgeçmiyorlar. Son NATO doruk toplantısında yeni silâhlanma sistemleri kurma kararları aldılar.

Emperyalist silâh tekelleri Türkiye'ye daha ağır silâhlanma masrafları dayatmaya çabalarken, yerli tekeller de bu yağmadan pay kopartmaya çalışıyor Emekçilerin alım gücü düştükçe iç pazar daraldıkça bunalım derinleşiyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ortaya çıkan bunalım çözme yöntemleri ülkemizde de denenmek isteniyor. Yerli finans oligarşisi, emperyalist silâh tekellerinin tek başına egemen olduğu ulusal pazara sahip çıkmaya çalışıyor. Bunu da yine cibilliyetine en uygun biçimde, emperyalizmle ortaklık kurarak yapmaya çalışıyor. Uluslararası silâh tekelleriyle ortak silâh fabrikaları kurma yolunu arıyor. Böylece tekellerin devlet gücüyle donanmasının en amansız sonuçları, üretici güçlerin yok yere, tanka, topa harcanması olguları Türkiye kapitalizminin kapı eşiğinde duruyor.

Bütün bunlar da ülkemizde NATO'nun, emperyalizmin dayattığı silâhlanmaya karşı yürütülen savaşın, dolaysız, olarak yerli tekelci burjuvaziye karşı savaş olduğunu gösteriyor. Maocular, emperyalizmle ve yerli tekellerle bütünleştikleri için barış savaşımına karşı çıkıyor. «Sol» oportünistler de barış savaşımını küçümsedikleri için gerçekte «oligarşi»nin ekmeğine yağ sürüyorlar. TKP, silâhlanmaya karşı savaşıyor.

Lenin köşesi

Sosyalist demokrasi üstüne

V. I. Lenin, sosyalist demokrasi ancak proletarya erki ele aldıktan sonra «*kağıt üzerinde değil, gerçekte, yaşamda, politik lafazanlıkta değil, ekonomik temeller üzerinde sağlanmaktadır*» diyor. (Tüm yapıtlar, c. 39, s. 217.) Ve bunun ilk kez Sovyet egemenliğiyle sağlandığını belirtiyor: «*Dünyada ilk kez Sovyet egemenliği, yığınlar için, emekçiler için, işçiler ve küçük köylüler için demokrasi sağlamıştır.*

Dünyada şimdiye kadar Sovyet egemenliği gibi ülkede yaşayanların çoğunluğunun gerçekten egemen olduğu bir ülke yoktu.

Sovyet egemenliği sömürücülerin ve onların yardakçılarının ,özgürlüğü'nü boğuyor, onların sömürme ,özgürlüğünü', sermayenin egemenliğini yeniden kurmak için savaşım ,özgürlüğünü', ülke emekçilerine, işçi ve köylülerine karşı yabancı ülkeler burjuvazisiyle işbirliği yapma ,özgürlüğünü' ortadan kaldırıyor.» (Tüm yapıtları, c. 38, s. 308, «II. Enternasyonal ve tarihte yeri»nden.)

Lenin, sosyalist demokrasinin burjuva demokrasisinden kökten farklı olduğunu belirtiyor ve bunu savunanlara şöyle sesleniyor: «*İşçi ve köylülerin çıkarlarına gerçekten karşı olduğu halde ,özgürlük', ,eşitlik', ,demokrasi'den bahsetmek en hafif deyimiyle boş laf etmektir, gerçekte ise kapitalizmi sinsice savunmaktır.*» (C. 38, s. 363.) «*Proletarya demokrasisi her tür burjuva demokrasisinden milyon kez daha demokratiktir; Sovyet egemenliği en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kez daha demokratiktir.*» (C. 37, s. 257, «Proletarya devrimi ve dönek Kautski»den.)

Lenin, işçi sınıfının üzerinde etkisinin azaldığı, sosyalist güçler karşısında zayıfladığı zaman, burjuvazinin, yalan ve karalamalara, Sovyet devletine saldırılara hız verdiğini belirtiyor: «*Kapitalistler Sovyet devletinden kinle, korkunç bir öfkeyle sözediyorlar, sonsuz yalan ve iftiralar uyduruyorlar.*» (C. 39, s. 290.) Lenin bu saldırıları düzenliyenler için de şöyle diyor: «*Bu bir koro, bir orkestradır. Yalnız bu gibi orkestralarda notadan çalan orkestralardan farklı olarak birden fazla orkestra şefi vardır. Burada orkestrayı uluslararası kapital yönetiyor*». (C. 43, s. 139.)

Lenin, sosyalist demokrasinin verdiği hakları sosyalist devlete karşı, sosyalist toplumun çıkarlarına zarar verecek biçimde kullananların cezaya çarptırılacaklarını belirtir: «*Sosyalist düzeni zora başvurmakla, askersel karışmayla, yahutta ablukaya almakla, bazı basın araçlarını satın almakla ve başka casusluk yöntemleriyle ortadan kaldırmaya çalışan uluslararası burjuvaziye propoganda, ajitasyonla, herhangibir örgüte üye olmakla, yahutta herhangi bir örgütle işbirliği yapmakla yardım edenler cezalandırılacaktır.*» (C. 45, s. 190.)

ANTİ-DÜHRİNG

Bilimsel komünizmin kurucularından Friedrich Engels'in «Boy Eugen Dühring bilimi altüst ediyor» başlıklı kitabı (1878'in Temmuz ayı başlarında) yayımlandı. Bundan 100 yıl önce çıkan bu yapıt tarihe «Anti-Dühring» adıyla geçmiştir.

O yıllarda Paris komününün yenilgiye uğramasından sonra Avrupa'da devrim hareketinin merkezi değişmiş, Almanya'ya geçmişti. Almanya'da işçi sınıfının yığınsal partisi, Alman Sosyal-Demokrat Partisi kuruluyordu. Bu koşullarda parti nin programı, devrimci teorinin temel sorunlarının doğru olarak işlenmesi yalnız Alman işçi hareketi bakımından değil, Tüm Avrupa işçi hareketinin yazgısı bakımdan büyük önem taşıyordu.

İşte bu yıllarda küçük burjuva ideologu Eugen Dühring ortaya çıkarak, özel bir «sosyalizm» teorisi ileri sürdü. Felsefe, ekonomi politik ve sosyalizm alanlarında her şeyi içine alan yeni bir sistem oluşturduğunu savunuyordu. Onun ileri sürdüğü sistem kaba, sığ materyalizm, idealizm ve sözde sosyalizm görüşlerinin bir karışımıydı. Marksizmin tüm bileşen bölümlerini altüst ediyordu. Ama onun çeşitli devrimci sözler ardına gizlediği görüşler, bazı sosyal-demokratlar arasına sızmaya başlamıştı. Bilimsel sosyalizmin vülger sosyalizmle değiştirilmesi, yeni kurulan partinin parçalanması tehlikesi ortaya çıkmıştı.

İşte bu koşullarda F. Engels, Dühring'in görüşlerini kesin delillerle çürütmüş, Marksist teorinin birliğini, Marksizmin tüm bileşen bölümlerinin, yani diyalektik ve tarihsel materyalizmin, Marksist ekonomik politik ve bilimsel komünizmin arasındaki kopmaz bağı göstermiştir. Marksizmi kesin biçimde savunmuş ve Marksist teoriyi son 30 yıl içinde sağlanan gelişmeler ve deneyimlerle daha da geliştirmiştir. Engels bilimsel olmayan, anti-marksist görüşlerin bilimsel olarak nasıl eleştirileceğinin örneğini vermiştr.

(Devamı 6. sayfada)

Berlin Konferansı

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Berlin Konferansı yapılalı iki yılı aştı. Konferansa katılan 29 kardeş parti «Avrupa'da Barış, Güvenlik İşbirliği ve Toplumsal İlerleme» başlıklı belgeyi oybirliğiyle onayladılar. Marksizm-Leninizm ilkelerine oturtulan bu belge bir dizi güncel somut sorunu içeriyor ve ortak çözüme bağlıyordu. Bu belge, dünya komünist hareketinin bölünmezliğinin de somut bir kanıtıdır. On milyonlarca kişi bu belgeyi okudu, benimsedi. Komünistler ve onları çevreleyen sosyalistler, demokratlar, yurtseverler, barış yanlıları Belge'yi yaşama geçirmek için sürekli çaba gösteriyorlar.

Berlin Belgesinde: «*Konferansa katılanlar Türkiye Komünist Partisi'nin legale çıkmasının sağlanmasını kesinlikle isterler ve ülkedeki tüm demokratik güçlerle dayanışmalarını bildirirler*» deniyor. O günden bu yana TKP, dünya komünist hareketi içinde, böylesi bir destekle günden güne güçlendi. Türkiye proletaryası kendi ülkesinde de görülen evrensel sorunlara dünya komünist hareketiyle birlikte eğildi. Birçok güçlüklerin birlikte üstesinden gelindi, geliniyor. Böylece proletarya enternasyonalizminin, bazılarının sandığı gibi eskimiş bir silâh olmadığı bir kez daha kanıtlandı. Proletarya enternasyonalizmi sınıf özü boşaltılmış bir «uluslararası dayanışma» değildir. Kendi ülkesinde sınıf savaşını güçlendirmek, dünya komünist ve işçi hareketini, sosyalist ülkeleri, ulusal kurtuluş hareketlerini savaşta savunmaktır. SSCB'nin, onun öncüsü SBKP'nin emperyalizmi ezmede, komünizmi kurmada başı çektiğini bir an bile gözden ırak tutmamaktır. Proletarya enternasyonalizmi burjuva milliyetçiliğinin tam karşıtıdır. TKP, proletarya enternasyonalizmine ne kadar uygun davranırsa savaşımlarında o kadar başarılı olur. Proletarya enternasyonalizminden sapan, kaçınılmazlıkla emperyalizmin, gericiliğin bataklığına düşer, barikatın öte yanına geçer. Çin yöneticilerinin yaptığı gibi. Leninizmi programından, tüzüğünden çıkaran «euro-komünizm» ideologları gibi...

TKP, proletarya enternasyonalizmini şaşmadan uyguluyor. Marksizm-Leninizm ilkelerini, Berlin Konferansı belgesinin yol göstericiliğinde yaşama geçiriyor. Dünya komünist hareketinin canlı desteğiyle TKP'nin bütün dünyadaki demokrasi güçleri arasındaki saygınlığı artıyor. Türkiye'de ve dünyada daha geniş güçler TKP üzerindeki yasağın kalkması için çabalarını sürdürüyorlar.

Köyde gelişim

Köy-Koop'a bağlı Trakya, Ege, Marmara bölgelerindeki birliklerin ve Kayseri, Zonguldak, Kocaeli, Eskişehir kooperatiflerinin genel kurulları yapıldı. Adı geçen kooperatiflerin genel kurullarında yapılan konuşmalar, alınan kararlar ve onaylanan öneriler kooperatifcilik hareketinde yeni bir yönelimi, genel demokratik hareketin gelişmesi bakımından da önemli bir aşamayı gösteren kanıtlar niteliğindedir. Köy-Koop, küçük üreticiler yanında orta ve hatta zengin, büyükbaş köylüleri de çatısı altında barındıran bir yığınsal örgüttür. Son genel kurullarda alınan kararlar, özellikle daha çok küçük üreticilerin çıkarları ve demokratik güçlerin ortak hedefleri doğrultusunda olmuştur. Bunları kısaca üç ana doğrultuda değerlendirebiliriz.

Birincisi: «Kooperatiflerin tarım-üretim kooperatiflerine dönüştürülmesi» kararıdır. Bu karar, kooperatifcilik hareketinde yeni ve önemli bir gelişme eğilimini vurguluyor. Köy-Koop genel başan yardımcılarından Ethem Beydoğan, Zonguldak birliğinin Genel Kurul'unda böyle bir kooperatifciliğin ilkelerini şöyle sıralamıştır: «Gönüllülük, demokratiklik, eşitlik, bütünlük ve emek oranında yaklaşım ilkelerine dayalı; üretimin toplumsallaştırılmasını ve üretim araçlarının toplu kullanımını öngören, üretimi planlayabilme olanağını yaratan, kırsal alanda emeğiyle geçinenleri insan onuruna yaraşır bir yaşama kavuşturmayı amaçlıyan yeni bir kooperatifcilik eylemi sorunlarımıza yanıt verebilir . . .»

İkincisi: «Köklü demokratik bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi» kararıdır. Bu karar, genel kurulları yapılan tüm kooperatiflerin ana istemleri arasında yer alıyor. Köy-Koop genel başkan yardımcılarından Aslan Eyce'nin de belirttiği gibi, milyonlarca köylümüzün sorunlarına en geçerli çözümü, halktan, emekçilerden yana girişimlerde, bedelsiz kamulaştırmalarda ve köklü bir toprak reformunda aramak gerekir. Yeni bir gelişme aşamasında bulunan kooperatifler, böyle bir toprak reformunun gerçekleştirilmesinde önemli bir rol oynayabilirler.

Üçüncüsü: «Kooperatiflerle tüm demokratik güç ve kuruluşlar arasında dayanışma ve eylem birliğinin güçlendirilmesi» kararıdır. Faşizm tehlikesinin giderek arttığı, sermaye çevreleriyle büyük toprak ağalarının sömürü ve talan düzenini sürdürmede birbirleriyle çitiştiği günümüzde bu sorun yaşamsaldır. Köy emekçileriyle demokratik güçler arasında; köylünün, üreticinin demokratik yığın örgütleri Köy-Koop, Köy-Der'le işçi sendikaları, meslek örgütleri ve ilerici gençlik kuruluşları arasında böylesi bir dayanışma ve eylem birliğinin kurulması büyük önem taşıyor. TKP MK'nin tüm ulusal, demokratik güçlere yaptığı cephe ve eylem birliği çağrısı, TKP MK Plenumunun belgeleri, bu canlı görevleri vurguluyor.

Sınıf uzlaşmacılığına karşı

Ülkemizde en önemli işkollarından biri olan Tekstil işkolunda sarı sendikacılığa ve sınıf uzlaşmacılığına karşı savaş büyüyor.

Tekstil işçilerinin sınıf ve yığın sendikacılığı yolundaki savaşını yıllardan beri Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasının sarı sendikacı başları engellemeye çalıştılar. Şu son dönemde de, DİSK'e bağlı Tekstil sendikasının merkez yöneticileri aynı yola koyuldular.

Tekstil Sendikası merkez yöneticileri Teksif yöneticilerinin yöntemleriyle işçilerin DİSK'in ilkelerini yaşama geçirme savaşını kırmak istiyorlar. Tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesini, sendikal demokrasiyi, DİSK'in kongre kararlarını çiğniyorlar: Tasfiyecilik yapıyor, uydurma gerekçelerle işçileri sendikadan ihraç ediyor, kongreleri geçersiz sayıyorlar. Bununla da yetinmiyor, ihraç ettikleri işçilerin adlarını Tekstil patronlarına, Narin'lere vererek işçileri işten attırıyorlar. Tekstil merkez yöneticilerinin patronlarla işbirliği içinde olduklarının sayısız kanıtı vardır. Penyelüks işçileri onların işçi haklarını, grevi sattıklarını kamuoyuna duyurdular.

Gerçekte Tekstil Sendikası merkez yöneticileri düşüktür. Bunu Sendikanın Denetleme Kurulu verdiği raporda ortaya koymuştur. İki yıldır üyeler önünde hesap verilmemiş olması, sendika kasasını merkez yöneticilerinin özel işleri için kullandıkları biçimindeki haberleri doğrulamaktadır.

Bütün bunlar, Tekstil Sendikası merkez yöneticilerinin patronlarla işbirliği, sıradan, kendiliğinden oluşan işler değildir. Tekstil Sendikası merkez yöneticileri sınıf uzlaşmacısıdırlar. Onlar, patronlarla işbirliğini, politik olarak burjuva partileriyle kurdukları işbirliğinin sonucunda yapıyorlar. Tekstil Sendikası merkez yöneticileri işçi haklarını çoktan beri unuttular. Onlar, hem Sendikaya, hem de sendikal harekete CHP yöneticilerinin egemen olmasından başka birşey düşünmüyor, bu amaçla sendikayı bölücü girişimlere bile kalkıyorlar. Bu amaçla, sınıf ve yığın sendikacılarının birlik hareketini parçalamaya çalışıyor, sınıf uzlaşmacılığına karşı olan sosyal demokrat sendikacıları sınıf ve yığın sendikacılarıyla karşıkarşıya getirmek için uğraşıyorlar. CHP'nin sağ kanat yöneticileriyle birlikte kongrelerde sahte delege hazırlıyorlar.

Ölüm orucuna yatan Tekstil Sendikası üyesi işçiler, işte bütün bunlara karşı savaşıyor. İşte bunun için Penyelüks işçileri Tekstil merkez yöneticilerini fabrikadan kovdular. Bunun için, Tekstil merkez yöneticileri kongreleri kazanamıyorlar. İşçiler savaşmaya ve sınıf ve yığın sendikacılığının bayrağı altında yürümeye kararlıdırlar.

Savaş Deneyimi

Yiğit Maden-İş'li işçiler yine MESS patronlarına karşı savaştalar. Yine MESS patronları işçi haklarını tanımaya yanaşmadılar; toplu iş sözleşmesi görüşmelerini çıkmaza soktular.

MESS patronlarının amaçları arasında bu kez hükümeti doğrudan doğruya sınıf ve yığın sendikacılığına karşı harekete geçirmek te var. Onlar, yine Maden-İş'in ideolojik amaçla grev yaptığı yalanıyla bu amaçlarına ulaşabileceklerini hesaplıyorlar. Gerici basın, Maocu karşı devrim gurupları bir de sınıf uzlaşmacıları gizli açık onların bu yalanlarını yaymaya ve tutturmaya çalışıyorlar. Ama boşuna, MESS patronları bu kez de yenileceklerdir. İşçi sınıfımız, Maden-İş'li işçiler savaşmaya kararlıdırlar. Üstelik bu kez Maden-İş, sınıf ve yığın sendikacıları grevci işçiler paha biçilmez savaş deneyimleriyle silâhlıdırlar. TKP MK Plenumuna İ. Bilen yoldaşın sunduğu Politik Büro raporunda grevci işçilerin savaş deneyimi ve kazanımı şöyle vurgulanıyor: «Onbinlerce işçi sekiz ay süreyle uluslararası tekellere ve yerli ortaklarına karşı ekonomik, sosyal haklar için, anti-emperyalist, anti-tekelci politik nitelikte bir savaş yürüttü. Bu grevde metalurji işçileri bilinçlendiler, yeni deneyler kazandılar, işçi sınıfının birliği yolunda adımlar attılar. Yer yer işçi, köylü bağlaşıklığı boy verdi. İşçi sınıfının, gençliğin, emekçi kadınların ulusal dayanışmasının yanısıra geniş ölçüde uluslararası bir dayanışma oluştu. Bu özverili savaşım sonunda metalurji işçileri küçümsenemiyecek başarılar elde ettiler.»

Maden-İş'in, grevci işçilerin savaş deneyi tüm ilerici, demokratik örgüt ve güçlerin de savaş deneyidir. Grevci işçilerin kazanımı onların da kazanımıdır. Geniş emekçi halk yığınları Maden-İş'in grevinde MESS patronlarının ve onlara hizmet edenlerin içyüzünü gördü ve tanıdı. Şimdi ilerici, demokratik örgütler, bu örgütlerin çatısı altında toplanan yüzbinlerce emekçi daha bilinçli, daha kararlı bir dayanışmaya geçmeye hazırdır. Bu kez de TKP, komünistler halkımızı grevci işçilerle dayanışmaya çağırıyor.

Sovyet düşmanları

Uluslararası emperyalizm, NATO tepe toplantısında plânlanan gerginliği artırma ve silâhlanmayı hızlandırma politikasını gizlemek için anti-komünizm, anti-Sovyetizm silâhına daha yoğun bir biçimde sarılıyor. Son günlerde Sovyetler Birliği'nde üç hayının yargılanmasını dillerine dolayan emperyalist çevreler ve onların propaganda araçları «İnsan Hakları» yaygarasıyla sosyalist ülkelere, en başta Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik saldırıya geçtiler. Carter ve güvenlik işleri danışmanı Brzezinski Sovyetler Birliği'nin iç işlerine kabaca karışmaya kalktılar. «İnsan Hakları» yaygarasıyla Şçaranski, Ginzburg ve Filatof adlı üç hayine sahip çıktılar. Bunda şaşılacak hiçbir şey yoktur. Bu çevreler kendi ajanlarını koruyor. Bu üç hayin emperyalizmin gizli casusluk örgütleriyle ilişki kurmus, onların ajanı olarak çalışmış, anti-Sovyetik propaganda yürütmüş, devlet ve askersel sırları CIA casuslarına ulaştırmış, Hitlercilerin toplama kamplarında ikinci dünya savaşında cellat olarak görev yaponlara parayla yardım etmişlerdir. TASS ajansının açıklamasında belirtildiğine göre, bunların evlerinde yapılan aramalar sırasında, bu suçları belgeleyen yığınla konıt ele geçirilmiştir. Bu kanıtlar ortadayken, emperyalist çevreler, Sovyetler Birliği'nin içişlerine kabaca karışmakta, Helsinki Konferansı kararlarını çiğnemekte ve çeşitli spekülasyonlara girişmektedirler.

Gerici, emperyalist çevrelerin bu tür saldırılarla güttükleri amaç ortadadır: Amaçları, insanın en doğal hakkı olan yaşama hakkını savunan, emperyalizmin, NATO'cuların silâhlanma politikasına karşı savaşın başını çeken, yüzmilyonların istemi olan barış için savaşımı devlet politikası yapan sosyalist ülkeleri karalamaktır. Barış savaşımını engellemektir. Dünyanın dört bir yanında körükledikleri gerginlik ocaklarını anti-Sovyetizm sis perdesiyle gizlemektir.

Türkiye'deki gerici faşist güçler, Maocular emperyalizmin bu saldırı kervanına katıldılar. Türkiye'de 3,5 milyon insan, insanın en doğal hakkı olan çalışma hakkından yoksundur, işsizdir. Türkiye halkının yüzde 41,8'i yeterince beslenmemektedir. Her gün bir yurtsever, «insan hakları» yaygarası koparan emperyalizmin ajanları olan faşistlerin, Maocuların kanlı saldırılarına kurban gitmektedir. Ülkemizde insan hakları yaygarasını koparanlar, TKP'nin komünizm düşüncesinin üzerindeki yasağı sürdürüyorlar bu yolda ayak diriyorlar.

TKP, proletarya enternasyonalizmi ilkelerini savunuyor, dünya halklarının, barışsever güçlerin en güçlü dayanağı ve kazanımı olan sosyalist sisteme yönelen tüm saldırılara karşı ödünsüz bir savaş yürütüyor, yürütecektir.

Anti-Dühring

(4. sayfadan devam)

F. Engels, bu yapıtında devrimci ideolojimizin temelini oluşturan diyalektik materyalizmin bilimsel tanımlamasını yapmış, dünyadaki olayların diyalektik birliği sorunlarını işlemiş, diyalektik materyalizmin temel yasallıklarını göstermiştir. Ekonomi ile politika arasındaki boğı, sınıfların, devletin, dinin ortaya çıkışlarını açıklamış, kapitalizmin temel çelişkisini, toplumda sosyalist dönüşümlerin maddi temellerini göstermiştir. Bilimsel sosyalizmin diyalektik materyalizmden başka hiç bir temeli olamıyacağını ortaya koymuştur.

«Anti-Dühring»in yayımlanmasından bu yana yüzyıl geçti. Bu yapıt, Marksizmin işçi hareketinde teorik bakımdan utkusunu sağladı. Böylece tarihsel görevini yerine getirdi. Yüzbinlerce, milyonlorca insan bu yapıtı okudu, devrimci teorinin temel ilkelerini öğrendi. Ve bugün de öğrenmeye devam ediyor. «Anti-Dühring» burjuva ve revizyonistlerin bilimsel sosyalizme karşı çeşitli liberal ve sözümona sosyalist görüşleri çıkartmaya çalıştıkları günümüzde de komünistlerin, ilericilerin savaşımında yol gösterici rol oynuyor.

Ordu uyanık olmalıdır

30 Ağustos yaklaşıyor. Gerici-faşist güçler, orduya, onun ezici çoğunluğunu oluşturan yurtsever subay ve erlere karşı çeşitli entrika ve kışkırtmaları yoğunlaştırıyor. Faşist Türkeş, Demirel, aylardır Milli Güvenlik Kurulunu ordu komutanlarını kışkırtıyor. Demirel, teröristlerin 12 Martın bazı işkencecilerini öldürmesi gibi kişisel terör olaylarına mal bulmuş mağribi gibi sarılıyor. Bu kışkırtmalar birer rastlantı değildir. Gerici-faşist güçler, boş katil Demirel ve Türkeş'in başlıca hedefi, ordunun, süngünün, panzerin desteğiyle, her gün birkaç devrimcinin canına kıyan faşist tırmanışı doruk noktasına ulaştırmak, işbirlikçi tekelci sermayenin kanlı diktatırasını, egemenliğini kurmaktır. Eli kanlı faşist katiller, bu amaçlarını yalanla, demagojiyle gizlemeye, ordudaki yurtseverleri şaşırtmaya yelteniyorlar.

Hükümetin ikircimli, gevşek tutumu, halk düşmanı Türünlerin, Elverdilerin adamlarını hâlâ orduda, MİT'te, poliste kilit mevkilerde tutması, AP'nin, MHP'nin cinayet yuvalarını hâlâ dağıtmaması, gerici-faşist güçlerin ekmeğine yağ sürüyor. Oysa, bu durumda, 30 Ağustos eşiğinde, ordu içinde, MİT'in, kontr-gerillacıların girişecekleri her türlü komployu önlemek için bütün güçleri birleştirmek gerekiyor. Ordunun tabanı faşist kışkırtmalar karşısında uyanık olmalı, bu kışkırtmalara kapılanlara karşı kesin tutum almalıdır. Devlet organlarından gerici-faşist güçleri temizlemek, Demirellerin, Türkeşlerin darbe heveslerini kursaklarında bırakmak zorunluktur.

Havana Festivali

Dünya gençliğinin 11. Festivali Havana'da yapılıyor. Geleceğin umut atardamarı, Amerikan ana karasının ilk sosyalist ülkesi Küba'da çarpıyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinden 2.000'e yakın gençlik ve öğrenci örgütünden, bu arada yurdumuz Türkiye'den delegeler, genç kuşakların barış ve dostluk uğrundaki anti-emperyalist savaş ve dayanışma direngenliğini dünya halklarına duyuruyor. Havana Festivali yığınsallığı, örgütlülüğü, politik yelpazenin genişliği ve hazırlık çalışmaları bakımından yepyeni bir aşamadır. Dünya barış savaşına, ulusal kurtuluş hareketlerinin gücüne güç katıyor. NATO'cu militarist çevrelerin, barış düşmanlarının, Maocuların yüreğine korku salıyor.

Havana Festivali çeşitli ideolojik, politik inançtan ve örgütlerden gençlerin, emperyalizmin silâhlanma girişimlerine, nötron bombalarına karşı, kalıcı bir barış için savaştaki ardıcıllığını, birliğini sergiliyor. Kapitalist ülkelerdeki gençlerin tekellerin sömürüsüne, baskıya karşı, köklü ekonomik ve sosyal dönüşümler, demokratik hak ve özgürlükler için savaş eylemleriyle dayanışmayı dile getiriyor. Bu Festival, faşist ve gerici rejimlere karşı savaşan ülkeler gençleriyle enternasyonal dayanışmanın güç gösterisi oluyor. Ulusal kurtuluş savaşında yeni yeni başarılar kazanan Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları ve gençleriyle dayanışmanın gücünü sergiliyor. Sosyalist toplumu kurma yolunda hızla ilerleyen kardeş sosyalist ülkeler gençleriyle dayanışmanın ulaştığı yeni boyutları yansıtıyor.

11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali aynı zamanda, ülkemiz gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist savaştaki yeni gelişme düzeyini, onun enternasyonal dayanışmadaki artan yerini, rolünü gösteriyor. Uluslararası anti-emperyalist gençlik hareketinin ilke ve geleneklerine her zaman bağlı kalan, bunların yayılması ve geliştirilmesine önemli katkılarda bulunan Türkiye gençliğinin politik bilinçliliğini dosta-düşmana gösteren bir forum oluyor.

Yaşasın Türkiye gençliğinin birliği!

Yaşasın dünya gençliğinin anti-emperyalist savaştaki birliği!

Yaşasın Havana Festivali!

MİLİTANLARDAN

Odak noktası

Komünist ozanımız Nazım Hikmet'in bir şiiri şöyle başlar: «Onlar ki toprakta karınca, suda balık ve havada kuş kadar çokturlar.» Biz Türkiye işçi ve emekçileri olarak gücümüzün bilincine varmak için tek bir odak noktasında birleşmeli ve sesimizi buradan yükseltmeliyiz. Güneş de enerji doludur, güçlüdür ama bunu, güneş ışınları bir merceğin odak noktasında birleştikleri zaman somut bir biçiminde görürüz.

Bir Atılım okuyucusu olarak ben, gazetemizi işte bu odak noktasına benzetiyorum. Atılım gücümüzü hem kendimize hem de bizim dışımızdakilere duyurmada bu işlevi üzerine almıştır. Biz işçiler ve işçiden yana olanlar gücümüzü hem kendimize hem de bizim dışımızdakilere duyurmada bu işlevi üzerimize aldık. Biz işçiler ve işçiden yana olanlar gücümüzü Atılım ile duyuruyor, faşizme ve emperyalizme karşı ardıcıl savaşımımızda saflarımızı TKP'de birleşerek de onun yayın organı Atılım'ı okuyarak sıklaştırıyoruz. TKP bizim partimiz. Atılım bizim sesimizdir. Bu sesimizi dosta ve düşmana, her geçen gün daha güçlü duyurmak için işçi ve işçiden yana olan herkesin Atılım'ı okuması, okutması ve çevresinde dağıtması gerekiyor.

Atılım'a ve işçi sınıfımızın biricik partisi TKP'ye Münih'ten selam!

Münih'ten bir genç

Savaşacağız

Tekstil işkolunda çalışan bir kadın işçiyim. İşçiliğin ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Çünkü herşeyi yaratan, güzelleştiren bizim nasırlı ellerimiz. Biz kadınlar zor koşullar altında çalışıyoruz. Makinaların başında son gücümüze kadar çalışmak zorundayız. Çünkü patronlar başımızda, kana susamışlar, daha çok kâr, daha az ücret diye haykırıyorlar. Ama biz kadınlar bunlara karşı savaşacağız. Zamanımız az da olsa işçi sınıfının savaşımı için ve onun özgürce bir partisi olması için, TKP'nin üzerindeki yasağın kaldırılması için savaşacağız.

Yakın zamandan beri elime ATILIM geçtikçe okuyorum. Partimizi ve yolumuzu öğretiyor. 1 Mayıs'larda Partimiz'i ve ATILIM'ı haykırdık. Partimize özgürlük istedik. Ama bu, burjuvazi ve onun yardakçılığını yapan faşistleri korkuttu. Artık işçi sınıfını kimse durduramaz.

Biz analar yavrularımıza can güvenliği, öğrenim özgürlüğü istiyoruz. TKP'nin kalesi fabrikalar olacaktır. Çünkü ezilen, sömürülen bizler, bizim yoldaşlarımız.

Bütün işçi arkadaşlarımdan istediğim ATILIM'ı okumak, okutmaktır.

Türkiye'de burjuvazi TKP'yi yasaklıyor, Ama savaşımız Partimiz'i özgür yapacaktır.

İstanbul'dan bir Tekstil işçisi

Fabrikalar Kalemizdir

İzmit'ten iki arkadaş Atılım'ı okuyor ve beğeniyoruz. Türkiye Komünist Partisi için verdiğimiz yığınsal savaşımda Atılım'ı rehberimiz olarak kabul ediyoruz. O her zaman yanımızda, kavgamızda bizi aydınlatıyor. Bize bilinç veriyor, yüreklendiriyor bizi. Bizim de böyle bir gazetemiz olduğundan mutluluk duyuyoruz. Atılım'ın ışığıyla savaşımızı daha bilinçli ve daha azimli vereceğimize inanıyoruz. Atılım'ın ilerlemesini ve büyümesini arzuluyoruz. Atılım'ı okuyan İzmit'li iki işçi arkadaş olarak olanaklarımız ölçüsünde parasal yardım yolluyoruz.

Parti Sempatizanı

(8. sayfadan devam)

veriyle savaşa katılmalıdırlar. Polise, provokatörlere karşı devrimci uyanıklığı elden bırakmamalıdırlar. Sempatizan yığınlarını sınıf düşmanının saldırılarından, her türlü provokasyondan korumak, onları uyarmak parti örgütlerine düşen bir görevdir.

TKP-Leninizm

Vura vura çıkacağız legale! Emperyalizm saldırıyor vargücüyle silâhıyla, topuyla, tankıyla ... Biz de savaşıyoruz. Partimiz'le.

Bu parti Türkiye toprakları üzerinde 58 yıldır yaşıyor. Kök salmış hayatın her alanına. Fabrikalarda, tezgâh başlarında işçiler, köylerde kır yoksulları parti sancağını yükseltiyor.

Parti, milyonlarca yürek demektir. Parti, proletaryanın yüreği, genel kurmayı demektir. Partimiz'in bayrağını burjuvazinin kalelerinde dikerek çıkacağız legale ... TKP demek Leninizm demektir.

Bolşevik yoldaşlar nasıl yürüdüyse, Portekiz'li yoldaşlar nasıl yürüyorsa, nasıl yürüyorsa Yunan'lı komünistler, dünya-alem bilsin ki biz de o yoldan yürüyoruz ... Pazarlık yapmak yok, ideolojiden ödün vermek asla! Biliyoruz, bu yol taşlı-dikenli, toplu-nötronlu. Ama engelleyemez burjuvazi bu gidişi. Çar Nikolay da öyle diyordu. Salazar da çok yırtındı uzun ömürlü olmak için. Sonuç herkesçe biliniyor.

Gençlik

TÖB-DER'de birlik

Ülkenin dört bir köşesinde kol gezen faşizm, demokratik öğretmen hareketine karşı azgınca saldırıyor. TÖB-DER'li öğretmenler birbiri ardınca vuruluyor, öldürülüyor. CHP ağırlıklı hükümet faşist tırmanışa karşı etkin önlemler alacağına, tersine demokratik örgütlerin üzerine yürüyor. Hükümetin hem sağa hem sola vurma taktiği faşizmin işine yarıyor. Hükümet bindiği dalı kesiyor. Demokratik yığın örgütleri içinde birlik ve örgütler arası dayanışma bu koşullarda büyük önem kazanıyor.

Öğretmenlerin demokratik yığın örgütü TÖB-DER sıralarında yerlerini alanlar, bugün faşizmin kanlı saldırıları karşısında birlik içinde olabiliyorlar mı? Hayır! Burjuvazinin demokratik yığın örgütlerini çeşitli oyunlarla bölme, böylece faşizme karşı demokratik güçleri zayıflatma, güçten düşürme taktiği bir süredir TÖB-DER içinde oynanıyor. TÖB-DER merkezini elde tutanlar, bu taktiğin gözü kapalı aracı oluyorlar.

İstanbul şube kongresi ve daha bir dizi kongrede olup bitenler bunun göstergesidir. Merkezdeki klik, İstanbul TÖB-DER şubesinin genel kongredeki gücünü azaltmak için şubeleri bölmeye, ilçe ilçe kendi doğrultularında yönetimler oluşturmaya çalışıyor. Seçilmiş yönetim kurullarını tanımıyor. Bu durum, TÖB-DER içinde öğretmenlerin birliğini parçalayıcı girişimlerdir. Artık bütün gelişme ve «müfreze» olma umutlarını yitirenler, kariyerist emellerin peşinde açık ihanete gidiyorlar.

TÖB-DER'i yangın yerine çeviren bu sorumsuz ve bölücü tutumun hiçbir geleceği yoktur. Çünkü, bu politikayı izleyenler artık ne «İlkesi» ne de «Kitlesi» belli olmayan bir küçük partiye dayanıyorlar. Aynı zamanda bunlar, adım adım gelişen komünist, sosyalist ve demokratik sol eylem birliğine karşı duruyorlar. Ayrıca, kendi içinde sürekli bölünen ve eylemleriyle işçi sınıfının savaşına zarar veren «sol» oportünizmin başlarıyla ilkesiz işbirliği yapıyorlar, gericiliğin verdiği olanaklara dayanıyorlar. O nedenle dağılmaları kaçınılmazdır.

Uluslararası öğretmen hareketinin bir kolu olan TÖB-DER'i bir kaç serüvencinin, bir kaç kariyeristin, bir kaç grupçunun elinde parçalatmamak gerek. İlerici öğretmenleri faşizmin saldırıları karşısında örgütsüz bırakma girişimlerinin sürdüğü şu sıralarda, TÖB-DER içinde birliği yeniden sağlamak zorunluktur.

Türkiye burjuvazisi de fazla kuduruyor. Boşuna! Bu parti, yani TKP, yani biz vura vura çıkacağız legale.

Ankara'dan

PARTİ YAŞAMI

KADRO SORUNU

Kadro sorunu, partinin temel, somut, en canlı sorunlarından biridir. Tıkırında işleyen, bilinçli, özverili, sıkı disiplinli bir kadro yetiştirmek işçi partisinin güncel eylemlerinin başında geliyor. TKP Merkez Komitesi bu canlı soruna özel bir önem veriyor.

Komünist Partisi'nin kapısı, han kapısı değildir. Bir bakıma, iğne deliğinden dardır, küçüktür. Bir kez illegaldir, gizlidir. Burjuvazi bu yola zorlamış komünistleri, partiyi. Partiye yeni üye alırken ve aldıktan sonra da, ince eleyip, sık dokumak ana prensiptir. Kadroları yetiştirmek, savaşlarda eğitmek, kadrolara Marksçı-Leninci eğitim vermek, onların devrimci uyanıklığını biteviye artırmak, baştan aşağı parti komitelerinin görevidir.

Her önüne gelen partiye alınmaz. Özellikle başka örgütlere, akımlara katılmış, girmiş çıkmış olanlara karşı çok daha dikkatli olmak gerek. Bu, parti tüzüğünde ayrıca gösterilmiştir. Parti tüzüğü kesinlikle uygulanmayı gerektiriyor. Tüzük unutuldu mu yabancı öğeler partiye sızabiliyor. Aday üyelik süreci tüzüğe boşuna konmamıştır. Kadroları temiz tutmak Lenincі görevimizdir.

Parti kadrolarının ana kaynağı işçi sınıfıdır. TKP'nin bugün önünde duran kadro sorunu, endüstri kollarında, ulaşımda, başı çeken, stratejik önemi olan işyerlerinde örgütlenmek sorunuyla bağlıdır. Buralarda örgütlenmek başta gelir. Parti kadrolarının sosyal yapısı, onun sağlamlığı bununla belirlenir. Partinin kadro yapısı gençtir, işçi oranı % 60'tır. Böyle olmakla birlikte, bir olayı vurgulamak gerek. Kadroların devrimci savaş deneyleri azdır. Büyük endüstri kollarından gelen, babadan dedeye proleter olanlar çok değildir. Söz yok, her hangi bir gösteriye katılmak, 1 Mayıs'ta dizi kolunda yürümek, grevciler arasında olmak yeterli sayılamaz. Ama bunlar önemlidir. Sonra, yalnız işçi olmak da yeterli değil. İşçinin hiç şaşmıyacağı, aydının yolunu illa sapıtacağı diye bir şey yoktur. Kadrolarda işçi-aydın alaşımını dengeli harmanlamak, ölçü ve ölçeğini doğru ayarlamak gerek. Komitelerde işçiden gelen kadroları, yönetime sürmek, bunları yetiştirmek, buna ağırlık vermek gerek.

TKP'ye sağdan, «soldan» saldırılar üsteliyor. Bu saldırılar faşist tırmanmayla yanyana içiçedir. Küçük burjuva akımlar bu saldırıları kolaylaştırıyor. Burjuvazi gerici, egemen çevreler, her şeyden önce işçi sınıfının başına, canevine — Komünist Partisine vurmak istiyor. Polisini, MİT ajanlarını, Maocuları, faşistleri, hepsini ortalığa salmıştır. Böylesi bir saldırı karşısında kadroları korumak, onları eylem, istim üzerinde tutmak, yukardan aşağı, bütün parti komitelerinin vazgeçilmez görevidir.

Kadro, savaşkan kadro! Bilinçli kadro! Disiplinli, Leninci kadro! Yığınsal kadro! Onbinlik, yüzbinlik, milyonluk yığınlara komuta eden kadro! Ve, bunun için savaş!

Parti sempatizanı

TKP MK Plenumu, parti sempatizanlarının üzerinde önemle durmuştur. Parti örgütlerinin önünde sempatizan yığınlarını partiye bağlamak ve yeni sempatizan halkaları oluşturmak görevi duruyor. Partimizin örgütsel güçlenmesinde bu sorunun önemli bir yeri vardır.

İllegal koşullarda savaşan TKP'nin sempatizanları, kuşkusuz legal partilerin sempatizanlarından ayrı bir durumdadırlar. Birçoğu partimizin sıralarına katılmaya hazırlıklı bir duruma gelmişlerdir. Nicesi parti üyesi olmaya hak kazanmıştır. TKP'nin sempatizan yığınını sınıf savaşlarında, grevlerde, yığın eylemlerinde başarılı bir sınav veren işçiler, emekçiler oluşturuyor. Faşizm tırmanışa, emperyalizme karşı özveriyle savaşan gençlik partinin çevresinde halkalanıyor. Ama illegal savaş koşullarında bu sempatizanların partilenmesi kolay olmuyor.

Böylesi bir durumda bu sempatizan yığınını partinin politikası yönünde eylem içine çekmek, «istim üstünde» tutmak, dağılıp erimesini önlemek parti örgütlerinin önünde duran bir görevdir. Sempatizanların partinin çalışmalarına yardım edebileceği, katkıda bulunabileceği birçok alan vardır. Yayınların dağıtımı, fabrika ve işyerlerindeki, köylerde-kentlerde kurulan eylem komiteleri, faşist tırmanışa ve emperyalizme karşı ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturma girişimleri bu çalışma alanlarından bazılarıdır. Plenum raporunda belirtildiği gibi *«partiye en başta bu savaşlar içinde pişmiş, çelikleşmiş işçiler alınmalıdır.»*

Parti sempatizanlarının kişisel sorumluluğu günümüz koşullarında sürekli artıyor. Onlar sınıf savaşlarında doğru yolu partinin sözlü-yazılı yayınlarını izlemekle bulmalı, nerede bulunursa bulunsun devrimci sorumlulukla, disiplin ve öz-

(Devamı 7. sayfada)

Ölümünün 10. yılında Reşat F. Baraner

TKP'nin savaş erlerinden Reşat Fuat Baraner yoldaşı, ölümünün 10. yılında anıyoruz. O, partimizin sıralarında ölünceye dek onurlu bir üye olarak kaldı. Parti, R. Fuat Baraner gibi bir savaşçı yetiştirdiği için haklı bir övünç duyuyor.

Baraner, daha genç yaşında Büyük Oktobr Devrimi'ne, onun önderi V. İ. Lenin'e, Türkiye işçi sınıfının savaşına bağlandı. 1926 yılında TKP'nin savaş sıralarında yerini aldı. Sovyetler Birliği'nde, Lenin Üniversitesi'nde okudu. Reşat Fuat Baraner, TKP'nin sıralarında her türlü görevi, sorumluluğu yüklendi. MK'nde Politik Büro'da görev yaptı. TKP MK Sekreterliğinde bulundu.

R. F. Baraner, üstün yetenekleri olan bir komünistti. O, iyi bir örgütçü, propogandacı ve ajitatördü. R. F. Baraner yoldaş, tüm savaş yaşamı boyunca Marksizm-Leninizmi, proletarya enternasyonalizmini, Sovyet ülkesini ve SBKP'ni, Türkiye işçi sınıfını ve TKP'ni en ağır koşullarda bile yılmadan savundu. 1944 yılında Ankara 2 numaralı sıkıyönetim mahkemesinde TKP'ni, onun Programını savunması, Bilen yoldaşın dediği gibi *«partimizin tarihini ak yüzle ortaya koyar».* Üstüngel yoldaş Savaş Yolu'nun 133'üncü sayfasında bu savunmayı anlatıyor. Baraner yoldaş, komünist direngenliğin örneğiydi. 20 yıla yakın zindanlarda yatmış, en ağır işkenceler altında komünist moralini korumasını bilmiştir.

Baraner yoldaş, TKP'nin sıralarında Mustafa Suphilerden sonra Marksçı-Leninci, enternasyonalist çizginin başlıca savunucularındandı. R. F. Baraner, sınıf düşmanlarına, TKP'nin düşmanlarına karşı amansızdı. Leninci çelik disipline bağlıydı. O, bugün partimizin yönetiminde bulunan MK Genel Sekreteri Bilen yoldaşla birlikte, oportünist, likidatör gruplara karşı ardıcıl bir savaş yürüttü. Baraner yoldaşın Bilen yoldaşla savaş arkadaşlığı 1934 MK Plenumunda burjuvaziyle sınıf işbirliği çizgisi izleyenlere karşı Leninci çizgiyi savunma temelinde kopmazcasına perçinlendi. TKP MK bu iki savaşçıyı partinin en sorumlu yerlerine getirdi.

Daha sonraları, provokatörlerin, oportunistlerin arasında Baraner'i paravana edip TKP'ye saldıranlar oldu. Türkiye Komünist Partisi bu Marksçı-Leninci savaş erini her türlü saldırıya karşı savundu, savunuyor. Partimiz ölümünün 10. yılında komünist Baraner'i saygıyla anıyor.